

han havde Ordet, at jeg kun havde udtalt min reent personlige Mening, og den, sagde han, saa der ham ikke videre Magt paa. Jeg maa dog gjøre ham opmærksom paa, at jeg vel ikke talte paa Udvalgets Vegne, men som dets Ordfører, og som Følge deraf udtalte jeg de Ansøufelser, jeg formodede at være gjældende i Udvalget, og udtalte dem saa kortfattet og saa fri for enhver polemisk Tilfætning, som jeg kunde. Havde jeg alene paa mine egne Vegne og som Medlem af Thinget skullet tale om de Forslag, der her foreligge, vilde jeg have udtrykt mig anderledes. Jeg vilde da have fundet mig opfordret til at henstille til Thingets Overveielse, om det dog egentlig gif an at møde til tredie Behandling med Endringsforslag af den Betskaffenhed som de her foreliggende; jeg vilde have bedet Thinget betænke, om det virkelig kunde siges at være en rigtig Benyttelse af den Ret, der er givet Medlemmerne til at stille Endringsforslag, at man bragte Spørgsmaal ind i en saa usyldestgjørende og saa usuldstændig Skikkelse som den, hvori de her foreligge, en Skikkelse, der er saa usuldstændig, at det ærede Medlem selv har maattet sige, at han nu saae, at det var galt, men man kunde vel faae den rettet. Det er ikke meget længe siden, at det ærede Medlem, der havde begaaet en Feiltagelse ved en anden Behandling af en Sag, sagde, at tredie Behandling netop var bestemt til at faae rettet saadanne Feil, som vare begaaede ved anden Behandling; nu lader det til, at vi skulle have endnu et hyderligere Stadium til Stilerrettelser og Feilrettelser, og at dette Stadium skal bestaae i at sende Sagen til det andet Thing til Endring og saa faae den her tilbage. Men dette er dog virkelig at stille saa hyderliggaaende Fordringer, at man i det Mindste, naar man stiller dem, burde være noget vaersom med at bruge saadanne Udtryk som det, at Udvalget ikke skulde have „værdiset“ disse Forslag den Opmærksomhed at forhandle om dem. Der er opstaaet en underlig Tvivl om, hvorvidt Udvalget har behandlet eller ikke behandlet det Punkt, som ligger for i Forslaget under Nr. 24 af disse 15 Medlemmer. Dermed forholder det sig naturligtvis saaledes, at medens selve de her foreliggende Forslag ikke have været

Gjenstand for nogen Debat i Udvalget og ikke have kunnet være det, fordi Udvalget ikke har haft noget Møde, siden det blev stillet, saa har dog den Tanke, som man har søgt at nedlægge i Forslaget, i allerhøjeste Grad været Gjenstand for Udvalgets Forhandling, og det af den simple Grund, at denne Tanke aldeles ikke kan føres tilbage til det ærede Medlem for Aarhus Amts Iste Valgkreds (Winther) eller nogen af de andre Herrer, der nu have sat deres Navn paa dette Forslag, men er bleven meget omstændelig omtalt og udtalt her i Salen ved anden Behandling. Altsaa, selve Punktet har været Gjenstand for al den Diskussion i Udvalget, som det paa nogen Maade kunde fortjene; men det ærede Medlems Forslag har ganske vist ikke været det. Maa jeg endnu kun gjøre opmærksom paa, at det lyder høist besynderligt, naar man bebrejder et Udvalg, at det ikke har „værdiset“ Forslagene den Opmærksomhed at gennemgaae dem, saa at høre fra det samme Medlem, at han ikke „værdiser“ Thinget den Opmærksomhed at gaae rundt til de andre Herrer, ved hvis Hjælp han har stillet sit Forslag, og erhverve deres Samtykke til at befrie Thinget fra at komme til at afstemme over Noget, hvis Urigtighed nu selv er anerkjendt af den, der har opstillet Forslaget, og med Hensyn til hvilket der fra alle Sider, med Undtagelse netop af de Herrer, der have stillet Forslaget, er udtalt en Erkjendelse af, at det, saaledes som det staaer, er aldeles ubrugeligt.

Mindretallets Forslag under Nr. 18 er blevet anbefalet af de tre ærede Medlemmer, der have stillet det. Der er sagt om det, at det var en „Humanitetsfordring“, der var gjort gjældende, og det er Noget, vi overordentlig gjerne indbrømme. Ja, det er ganske vist en Humanitetsfordring, men der er da deri ikke nogen Grund til at sætte det ind i en Lov; tvertimod, netop ibet man erkjender, at det er en Humanitetsfordring, som man stiller, er der al mulig Grund til ikke at sætte det ind i Loven. Vi kunne ikke stille op i vore Love som Pligt, hvad der er human. Det er human, at en privat Mand ikke kaster et Thende, som har tjent ham tro i 20 eller 25 Aar, paa Gaden, men vi kunne ikke ved Lov give det private Thende Pensionsret. Det er human